

AYBİKE ERTÜRK

BAYAN HIÇBİRİ

DESTEK YAYINLARI: 516

EDEBİYAT: 186

BAYAN HİÇBİRİ / AYBIKE ERTÜRK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı
Editör: Devrim Yalkut
Son Okuma: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: Fatih Doğan
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Kapak Fotoğrafı: Uğur Vidinligil

Destek Yayınları: Ocak 2015

1.-3.Baskı: Ocak 2015

4.-5.Baskı: Şubat 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-24-9

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

facebook.com/aybikeerturk

instagram.com/aybikeerturk

facebook.com/bayanhicbiri

instagram.com/bayanhicbiri

Deniz Ofset - Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

AYBIKE ERTÜRK

BAYAN HIÇBİRİ

*Ne zaman ki hiçbiri olmayı kabul ettim
işte o gün hepsi olmayı başardım.*

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmam için beni cesaretlendiren, bana “Hiçbiri” olma özgürlüğünü yaşatan, ruhumu besleyen ve bana ilham veren sevgili eşim Fatih’e; sen olmasaydın olmazdı...

Artık sesini duyamasam da nasihatleri kulağımdan tatlı bir şurup gibi akmaya devam eden canım babama;

Beni hâlâ sarıp sarmalayan, yaşam enerjisiyle bana ilham veren ve her geçen gün şaşkınlık içerisinde ona dönüştüğümü fark ettiğim bi’tanecik anneme;

Küçücük bedenine kocaman bir kalp sığdıran, zihnimin sınırlarını ortadan kaldırıp beni özgürleştiren minik meleğim, nefesim Zeyno’ya;

Varlığıyla bana güç veren ve her koşulda yüzümü güldürmeyi başaran abim Acun’a;

Romanımın ilk okuyucuları ve eleştirmenleri, 1.50 basket takımının sevgili üyeleri; Burçin, Burçak, Semra ve Yasemin’e;

Heyecanımı paylaşan ve desteklerini esirgemeyen Emine, Uğur ve Sena’ya;

Ve sevgili Yelda Cumalıoğluna’a sonsuz teşekkürler...

Bayan Hiçbiri

Bembeyaz pamuk saten yastığıma gömülmüş, içimdeki Peter Pan'ın son günü olduğunu hissetmişçesine, uyanmamaya çalıştığım bir pazar günüydü. Aralık olan pencereden, sonbahara inat açmaya devam eden yaseminin kokusu sinir bozucu şekilde içeri doluyor; salondan Mimi Teris, “Bahar diyorlar ama nedeni sensin” diye kadife sesiyle bağırarak asabımı bozuyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi düşünceli sevgilim, tangur tungur sesler çıkartarak düşüncesizce, bana kahvaltı hazırlıyordu. Daha fazla direnemeyeceğimi anlayıp bir tekme darbesiyle üzerimdeki yorgandan kurtuldum ve gözlerimi açtım. “Bu evde uyuyana saygı yok mu?” diye bağırarak istesem de çiçeği burnunda kocama çirkin yüzümü göstermemek için tavana bakıp derin bir nefes almakla yetindim. İşte o an mutfaktan gelen kızarmış patatesin kokusu, beynimin derinliklerinde bir yeri tatlı tatlı okşayarak, beni gülümsetmeyi başardı. “Yanında çırpılmış yumurta da yapmış mıdır acaba? Bir tane de Niğde gazozu patlatsak tadından yenmez” diye düşünürken buldum kendimi. Ne oluyordu bana yahu? Ne ara kalbi midesinde atan bir huysuza dönüşmüştüm? Bir anda beynime balyoz yemişçesine doğruldum yataktan. Midede ağrılar girmesine neden olan o düşünce, yine yüksek desi-

belden beynimin içinde çınlamaya başladı. “İki hafta geciktin, hamilesin, hamilesin, HAMİLESİN!!!”

Hayır olamam! Biz korunuyoruz. Yani, genellikle... Tamam alkolü fazla kaçırdığımız günlerde, bir iki kez atlamış olabiliriz ama biz hormonun dibine vurmuş bir nesiliz. Hamile kalabilmek için seviştikten sonra ayaklarımızı tavana dikip beklememiz gerekmiyor muydu? Üniversite sınavına girecek ergen stresıyla ayağa kalkıp beş gündür, çamaşır çekmecemin en ücra köşesinde, cesaretimi toplamamı bekleyen hamilelik testini elime aldım ve boşa kuruntu yaptığımı umarak çıktım odadan. Aralık olan mutfak kapısının önünden çaktırmadan geçerken gördüm onu. Murat... hayatımın aşkı, canım kocam, mutfakta işinin ehli bir şef edasıyla harıl harıl çalışıyor; kol kasları, bana omlet hazırlamak için karıştırıcıyı çırpıkça tatlı tatlı şişiyordu. Göğüs kaslarını belli eden beyaz, dar tişörtü ve altına giydiği gri eşofman altıyla sevgilim, tam da kadın dergilerine meze olacak türden bir görüntü sergiliyordu. Ben uyandıgımda, kâküllerim sabah ereksiyonuna uğramış halde alnımın üzerinde dikilirken o her sabah bu kadar çekici olmayı nasıl başarıyordu? Şanslıydım. Hem de çok. Yirmili yaşlarımın sonunda hayalini kurduğum her şeye sahip olmuşum. İstanbul’un iyi sayılabilecek galerilerinden birinin yöneticisiydim, kardeş kadar yakın olduğum eğlenceli dostlarım, fit bir vücudum (ergenken tam bir patatestim, dolayısıyla bu madde uzun yıllar listemde başı çekti) ve 20’li yaşlarımın sonunda bir numaraya yükselen, yapılabilecekler listemin gözbebeği, yakışıklı, beni çok seven bir kocam vardı. Murat’la tanışmamızın üzerinden üç yıl geçmesine rağmen tutkuyla birbirimize akmaya devam ediyorduk. Bunun en büyük nedeni de kıymet bilen insanlar olmamızdı sanırım.

Annemin bana yüklediği bir angarya sayesinde kesişmiş yollarımız. Sanat camiasında popüler bir kadın olan sevgili

annem Pervin Başarır, didinin didisi bir tanıdığının Bodrum'da açacağı butik otel için seramik duvar panosu yapacaktı. Tabii ki hiç yapmak istemediği bu işi son dakikada bana paslamıştı. İşi benim yapacak olmamla ilgili endişelerini dile getirmekten çekinmeyen otel sahiplerinin baskısı altında, sinirlerime gem vurup kısa sürede işi bitirmeyi başarmıştım. Günün sonunda çok büyük alkış almasam da çıkan işten herkes memnun kalmıştı. İşte, Murat da bir Bodrum tatili sırasında bu otelde konaklamış ve hayran kaldığı duvar panosunu yapan kadının peşine düşmüştü. Ne var ki peşine düştüğü kadın ben değil; sevgili annem Pervin Başarır'dı. Çünkü emeğe saygısı olmayan, sadece reklam peşinde koşan didinin didisi tanıdıklar, utanmadan sıkılmadan Murat'a panonun annem tarafından yapıldığını söylemişti. Murat, uzun uğraşlar sonucunda annemle görüşmeyi başarmış; annem işin aslını anlattıktan sonra da bana ulaşmıştı. Bu detaylardan bihaber olan ben, yaptığım işin beğenilmesinden memnun olsam da Murat'ın teklifiyle pek ilgilenememiştim. Birincisi o sıralar galeride ardı ardına sergi hazırlığında olduğumuzdan başımı kaşıyacak vaktim yoktu, ikincisi de telefonda duyduğum sesin sahibinin bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordum. Ama annem biliyordu!

Her yaptığım işte beni annemle kıyaslama suretiyle sanattan soğutanlar yüzünden, genelde annemin sergi açılışlarında buhar olup uçmak; mümkünse hiç göze batmamak isterdim. Ne var ki annem, o gün hayatımın aşkıyla karşılaşacağım içine doğmuşçasına (!) sevgili arkadaşım Özlem'in Barselona'da gerçekleştirecek düğünü için aldığım; ancak sevgilisi tarafından aldatıldığını öğrenen Özlem'in düğünü iptal etmesi sonucunda asla giyemediğim, etekleri uçuşan mint yeşili, uzun ipek elbisemle geceye katılmam konusunda haddinden fazla ısrarcı olmuştu.

Annemin eserlerinin, bedava dağıtılıyormuşçasına, kapış kapış satıldığı sergi tüm sıkıcılığıyla devam ederken gördüm onu. Beyaz teniyle harika bir kontrast oluşturan kuzguni saçları, uzun kirpiklerinin yoğunluğundan renginin zümrüt yeşili olduğu ancak göz göze geldiğimde fark edebileceğim bu gizemli adam, kalabalığın içerisinde serap misali bir belirip bir kayboluyor; ortaya çıktığı her an aklımı başımdan alan delici bakışlarıyla gecemi şenlendiriyordu. Onunla aramda bir şeyler geçeceğini daha ilk saniyeden hissetmiştim ama ne yalan söyleyeyim evleneceğim adam olduğunu o gece hayal dahi edemedim. Murat'ın bana yanaşma çabalarından habersiz, ona nasıl ulaşacağımı düşünürken kaybetmiştim onu. Ta ki ben sıkıcı bir sohbetin içerisindeyken annem, "Elacım seni biriyle tanıştırmak istiyorum" diyerek Murat'ı kolundan tuttuğu gibi yanıma getirene kadar. O andan sonra bir peri masalının içerisinde buluvermiştim kendimi. İşi hemen o saniye kabul ettiğimi söylememe gerek yok sanırım. Sergiden sadece birkaç hafta sonra Murat'la birlikte Alaçatı'daydım. Hayatımın en güzel iki haftasını geçirdiğim bu güzel tatil beldesinden döndüğümüzde ise artık sevgiliydik.

İkimizin de pek net hatırlamadığı, çok eğlenceli olduğu söylenen düğünümüzün üzerinden sadece altı ay geçmişti ve ben sevgilimin bana büyük bir iştahla kahvaltı hazırladığı o pazar sabahı, elimdeki hamilelik testine işemeye çalışacağım diye elimi işemekle meşguldüm. Bugüne kadar bırak kürtaşı, hayatımda test bile yapmamıştım. Üstelik alkolün etkisiyle hatırlayamadığımız geceleri sayarsak pek de iyi korunduğum söylenemezdi. Peki neden? Yoksa kısır mıydım? Tüm bu düşünceleri beynimden atıp telaşla lavabonun kenarında duran teste baktığımda ise hissettiğim tek şey mide bulantısıydı. İyi haber kısır değildim;

kötü haber, bildiğin hamileydim. Üstelik hangi seksin mahsulü olduğunu bile hatırlamıyordum. Sanırım çocuk yapmak için kaliteli sperm ve sağlıklı yumurtalıkların yeterli olduğu günler geride kaldı. Çocuk yapmaktan ödü kopan 21. yüzyıl kadınının, hamile kalabilmek için daha fazlasına ihtiyacı var; kadehler dolusu viski!!! Zıkkımın pekini iç Ela!

Elimde, peçeteyle temizleyip üzerine parfüm sıktığım çişli testim, mutfağın kapısında durup Murat'a baktım. Büyük bir titizlikle taze kekikleri ayıklayıp domateslerin üzerine kondururken, bakışlarım delici bir hal almış olacak ki Murat varlığını fark edip inci gibi dişlerini sergileyen kocaman bir gülümsemeyle:

“Hiç kalkmayacaksın sandım” dedi. Domatesleri sofraya koyup tavada pişirdiği omleti, büyük bir ustalıkla çevirdikten sonra dudaklarına bir öpücük kondurup, “Çok güzel kokuyorsun. Parfüm mü sıktın?” diye sordu.

“O kokan ben değilim, üzeri çişli hamilelik testim” diyemediğim için sadece başımı sallamakla yetinip, endişeli gözlerle yüzüne baktım sevgilimin. Bende bir gariplik olduğunu fark etmiş olacak ki, “Sen iyi misin aşkım?” diyerek omzuna attığı mutfak beziyle ellerini kurulayıp gözlerini bana dikti. Çiçeği burnunda bir yeni gelin olarak tüm kırsallığımla, elimde hamilelik testi, şaşkın gözlerle Murat'a bakıyordum. Gücümü toplayıp dünyanın en korkunç haberini verircesine:

“Hamileyim” dedim.

İşte o an hiç beklemediğim bir şey oldu ve sevgilim ıslıl ıslıl gözleriyle bana baktı.

“Ciddi misin?” diyerek ellerimden tutup beni kendine çektiğinde bakışlarım sevgilimin aşkla dolan gözlerine kilitlendi.

“Nasıl yani? Baba mı oluyorum?”

Ne yalan söyleyeyim, hamile olduğumu duyduğunda, gözlerindeki mutluluk hoşuma gitmişti. Ama bu anlık duygu patlamasının beni gaza getirmesine izin veremezdim. Hemen toparlanıp kendimi geri çektim ve net bir tavır sergilemeye çalışarak:

“Sevgilim... Ben emin değilim. Yani kendimi anne olmaya hazır hissetmiyorum” dedim. Murat bir an duvara toslamışçasına durup bana baktı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama ne yapayım kendimi hazır hissetmiyordum işte. “Bilmediğin bir duyguya kendini hazırlayamazsın ki” dedi şefkat dolu bir tonda. “Ayrıca, bir gün çocuk yapmak istiyoruz değil mi?”

“Evet tabii ki bir gün çocuk yapacağız” dedim mırıldanarak. Ama daha fazlası çıkmıyordu ağzımdan. İçimdeki Peter Pan, daha fazla eğlenmek, gezip tozlamak istiyordu ama hormonlarım benden habersiz onu çoktan esir almış ve dipsiz bir kuyuya atmışlardı. Peter, kuyunun dibinden son bir umut bağırınıyordu bana. Bense deli gibi çocuk isteyen kocama, “Peter ve ben biraz daha eğlenmek istiyoruz” diyemiyordum haliyle. “Çocuk yapmak için biraz erken değil mi? Yani sadece altı aylık evliyiz. Tamam bir çocuğumuzun olmasını istiyorum, bunun hayalini kurduğumuzu da kabul ediyorum ama bu çok ani oldu” diyebilirdim.

“Evet ani oldu ama bunun nesi kötü ki? Zaten çocuk yapacaktık, ha bir sene önce ha bir sene sonra? Oturmuş bir düzenimiz var. Birbirimizi seviyoruz, hepimize yetecek kadar para kazanıyoruz.” Murat, konuşmaya devam edeceken çatık kaşlarıyla araya girdim:

“Üstümde baskı mı kurmaya çalışıyorsun? Yoksa bana mı öyle geliyor?”

Safça bana bakarken, bir anlığına düşündüğü belli durup:

“Bilmem öyle mi yapıyorum?” diye cevap verdi.

Sadece kafamı sallayıp onaylamakla yetindim. Murat da basıkıcı tavrını fark etmiş olacak ki hemen savunmaya geçti:

“Ben sadece heyecanımı paylaşıyorum.” Emin misin dercesine dik dik ona baktığımda, gevşek bir gülümsemeyle cevap verdi: “Tamam. Kabul ediyorum. Israrcı davranıyorum. Ama sana yemin ederim, yarın boşanacağımızı bile bilsem, yine de bu bebeği isterdim” diyerek bana iyice sokuldu. Şefkatle alınımın ortasında dört bir yana saçılmış asi kâküllerimi düzeltirken gözlerimin içine baktı. “Çünkü harika bir anne olacağına emimim.”

Sevgilim her zamanki gibi tüm vidalarını gevşettiğinden kararlı tavrımdan eser kalmamıştı. Murat, mutfak tezgâhına yaslanıp beni kendine çekti. Onun tabiriyle, kaşık kadar olan yüzümü ellerinin arasına alarak bakışlarını gözlerime sabitledi. “Senden tek bir isteğim var. Lütfen hemen karar verme. Biraz düşün. Bu bebeği aldırılmak istersen de bunu anlayışla karşılarım. Ama söz ver düşüneceksin” dedikten sonra aşkla öptü dudaklarımı. Her zamanki gibi ne kadar anlayışlı ve tatlıydı... Seni seviyorum” diyerek iyice sokuldum şövalyeme... Belki de haklıydı. Daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu. Murat, kırk yaşındaydı ve yaşlıları çoktan çoluk çocuğa karışmıştı. Bir an içim ürperdi. Çocuğum, “Babam nerede anne?” diye sorduğunda, “Seninle top oynarken kalp krizi geçirip öldü yavrum!” demek istemiyordum. Kulağımı çekip, tahta masaya vurdum. Murat, “Yine ne geçiyor kafandan?” diyerek gülümserken, omuz silkip, “Hiiiç...” dedim ve sıkı sıkı sarıldım sevgilime. Murat’ın çok iyi bir baba olacağından hiç şüphem yoktu. Kimbilir? Belki ben de iyi bir anne olurum.

+8

(Sekiz aydan küçük hamilelerin bu yazıyı okumaları sakıncalıdır!)

İyi bir anne olup olmayacağım hâlâ belirsiz ama hamilelikten iyi bir derecede mezun olmak üzereyim. Peri masallarımı aratmayacak bir dokuz ay geçirdim. Tabii balkabağına dönüşenin vücudum yerine arabam olmasını tercih ederdim o ayrı...

Yüzlerce bardak turşu suyu, bidonlar dolusu Nutella ve nedeni ni hiç bilmediğim bir hisle tükettiğim tonlarca brokoliyle taçlandırdığım hamileliğimin kırk birinci haftasında, son kontrolüme gitmek üzere yattığım yerden yuvarlanarak ayaklarımı yere bastım. Aslında kendilerine ayak demek ne kadar doğru bilmiyorum. Çünkü şekil itibariyle daha çok Vakfıkebir ekmeğine benziyorlar. Daha da kötüsü her doğum günümde bana dünyanın en seksi ayakkabılarını alan sevgilimin bu sene bana aldığı ve bizi neredeyse boşanmanın eşiğine getiren Ugg'ların dışında hiçbir şeyin içine giremiyorlar. Tüm arkadaşlarımızın bizde toplandığı doğum günü gecemde Murat, sanki çok matah bir şey almışçasına elinde tuttuğu hediye paketiyle karşımda dikildiğinde, ayakkabı koleksiyonuma yeni bir parça ekleyecek olmanın verdiği heyecanla açmıştım paketi. Kutunun içinde kuzu misali yatan botları gördüğümde ise düşündüğüm tek şey, bunun kötü bir eşek şakası olduğuydu. Maalesef bu bir şaka değildi. Ama Murat, hamile karısının ruhunu okşamaktan bihaber olduğu için kesinlikle eşekti. Benim bir araba laf ettiğim botları aylardır ayağımdan çıkartmamamsa içinde bulunduğum durumun vahametini gözler önüne seriyordu. Yemeyip içmeyi bir yatırımcı edasıyla aldığım ayakkabılara baktıkça kendimi borsada hisse senedi dibe çakılan şirket sahibi

gibi hissettiğimden artık ayakkabı dolabımın önünden geçmez olmuştum. Bedenime uygun sadece iki parça kıyafetim olduğunu da hesaba katarsak, son birkaç haftadır ne giyineceğimi düşünmeden, kâğıt toplayıcı kadın edasıyla salınıyordum ortalıkta. Üzülerek belirtmek isterim ki üç yıl önce, mint yeşili ipek elbisesiyle etekleri uçuşarak ortalıkla arz-ı endam eden kadın değildim artık. Güvendiğim tek şey ise aşkın gözünün kör olmasıydı.

Murat'ın sekreteri Billur'un hamile olduğumu öğrendiğinde hediye ettiği ve "yine" asla giymem dediğim hamile tişörtümü üzerime geçirip aynanın karşısına geçtim. Bu kıyafetleri tasarlayan arkadaşlar nerede yaşıyorlar? Disneyland'de mi? Evet çok rahatlar, sıkıyorlar ve yüzde yüz pamuktan üretiliyorlar ama zevksizler, hem de çok. Binlerce hamile ellerinde "Palyaço değil hamileyiz!" "O aptal esprilerinizi kendinize saklayın!" yazan dövizlerle, Galatasaray Meydanı'nda toplanırsa, belki şapkalarını önlerine alıp biraz düşünürler "Bu topaçları nasıl bu kadar sınırlendirdik?" diye. Tamam, seksi gece elbiseleri tasarlamalarını beklemiyorum ama nedir bu sevimli olacağım kaygısı? Zaten hiçbir şey giymesem de yeterince sevimli gözüküyorum. Hatta çıplak bir halde odadan çıkıp banyoya girerken, yan binadaki inşaat ustasının açık perdeden beni görüp "Bacım perde açık kalmış" diyeceği kadar sevimli... İçimi kan ağlatacak kadar sevimli... Bu arada altı aydır Murat'la seks yapmadığımızı söylemiş miydim?

Bir süredir gece uyumak bana haram olduğundan üzerimi giyindikten sonra dinlenmek için uzandığım koltukta şekerleme yapıyordum ki telefonum çalmaya başladı. Arayan Mine'ydi. Telefonu sessize alıp uyumak için tekrar gözlerimi kapattım ama kendisinin pes etmeye niyeti yoktu. Sonunda dayanamayıp açtım telefonu. "Uyuyorum Mine."

Araba hoparlöründen konuştuğu belli olduğu halde:

“Özlem’le sana geliyoruz hadi kalk. Kapıyı aç” dedi.

“Niye kapıyı çalmak yerine aradığını öğrenebilir miyim?” diye sordum yattığım yerde fok gibi dönerken.

“Sen koca totonu anca kaldırırsın. Ağaç etme bizi aşağıda” diye cevap verdi dilinin kemiği olmayan sevgili arkadaşım Mine. Haksız da sayılmazdı hani. Murat içine Japon kaçmışçasına, yatağımız da dahil olmak üzere, tüm mobilyaları kıcı yere yakın tasarladığından ne oturabiliyor ne kalkabiliyor; son birkaç aydır evin içerisinde yuvarlanarak idame ettiriyordum hayatımı. Hal böyle olunca da kapıyı açmam zaman alıyordu doğal olarak.

Güçbela kalkıp kapıyı açtığımda Mine ve Özlem elleri kolları paketlerle dolu bir halde şen şakrak girdiler içeriye. Mine deri pantolonunun üzerine giydiği ipek gömleği ve ayağındaki stiletolarıyla muhteşem görünüyordu yine. Üstelik iki saatlik uykuyla ayakta durduğuna eminim ki tatil günleri dışında kendisinin dört saatten fazla uyuduğu görülmemiştir daha. Kırk yıllık yaşamına, milyon dolarlık bir PR şirketi ve yüzlerce sevgili sığdırmıştı. Dolayısıyla uykuya pek de vakti yoktu aslında. Patavatsızlığı ve bencilliğiyle nam salmış olsa da hayatta en değer verdiğim insanlardan biriydi kendisi. Ortaokuldan beri her anıma şahit olan canım arkadaşım Özlem ise, yüzündeki on kilo televizyon makajına rağmen kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle her zamanki gibi dupduruydu yine. Özlem, çalgılı çengili ve oynak izleyicili bir kadın programının yemek bölümünü sunuyordu. Kendisi gibi reklamcı olan altı yıllık sevgilisini, düğünlerine haftalar kala bir gece kulübünde junior art direktörüyle bastıktan sonra, ani bir kararla işi gücü bırakıp; ev almak için yıllardır biriktirdiği parayı çatur çatur yeme suretiyle, New York’a aşçılık okumaya gitmişti. Kalbinin zehrini New York sokaklarına ve gece kulüplerine bıraktıktan sonra da çıkınında muhteşem yemek tarifleri, zihninde

hayalini kurduğu küçük restoranıyla memlekete geri dönmüştü. Ama bu işler “he” deyince olmadığından, önce birkaç restoranın mutfağına girmiş, mönüdeki havalı yemeklerin aksine, hiç de havalı olmayan Bolulu abilerle mesai yaptıktan sonra cinnetin eşğine gelip bu sevdadan vazgeçmişti. Tam “Ne yapacağım ben?” diye düşünürken, ünlü bir zeytinyağı markasının sahibi olan eski müşterisinin ısrarı ve sponsorluğuyla çok izlenen bir sabah programında yemek yaparken bulmuştu kendini. Tamam belki hayalindeki iş değildi. Hatta kendini pavyona düşmüş eski bir reklamcı gibi hissediyordu ama iyi kazanıyordu; ki bu da hayalindeki restoranı kısa bir süre sonra açabileceği anlamına geliyordu. Ayrıca canlı yayında kendi sakarlığıyla dalga geçebilecek kadar samimi, programa katılan konuklara merakına yenik düşüp abuk sabuk sorular soracak kadar da uzaktı şov dünyasına. Öyle ya da böyle ekran onu sevmiştii ve kanaldaki herkes, özellikle sabahların sultanı divamız onun programdaki varlığından memnundu.

Uzun zamandır bana geldiklerinde kendi işlerini kendi yapmaya alışık olan kızlar kahveyi hazırlayıp; Özlem’in pişirdiği, üzeri krema kaplı havuçlu keki önüne koyduklarında içimi yeneden yaşama sevinci kaplamıştı. Mine, elinden bırakmadığı telefonuna mesaj yazarken:

“Eee neye karar verdin? Murat doğuma girecek mi?” diye sordu.

Ağzım dolu olduğundan ben cevap vermeye fırsat bulana kadar Özlem araya girip kendinden emin bir tonda:

“Herhalde girecek” dedi.

“Ben normal doğum yapacak olsam girmesini istemezdim” dedi Mine.

Ağzıma attığım kek o kadar büyüktü ki gırtlığımdan mideme gönderebilmek için hâlâ çiğnemekte olduğumdan ben yine pas geçilmiştim. “Nedenmiş o?” diye sordu Özlem merakla.

“Ne bileyim... sevgilimin penisinin kabak çiçeği gibi açıldığını görmek istemezdim şahsen” dedi. Yutamadığım kekimi ağzımda döndürürken dayanamayıp dolu yanaklarımla araya girdim:

“Çok sağ ol Mine... Gerçekten harikasin.”

“Yalan mı? Hadi ama açık konuşalım. Tamam şu anda başka bir psikolojide olabilirsin ama bir anlığına bu kafadan çıkıp kendini Murat’ın yerine koy.”

“Hayır Ela koyma çünkü Mine saçmalıyor.”

“Hayır efendim saçmalamıyorum.”

“Evet saçmalıyorsun. Çünkü o sırada Murat’ın bakacağı tek şey aşkla bağlanacağı bebeği olacak.”

“Ama bu bebeğinin kabak çiçeği gibi açılmış bir vajinadan çıktığı gerçeğini değiştirmeyecek. Yani bu benim fikrim tabii.”

Özlem kaşı gözü oynayarak, “Bence doğuma kadar fikirlerini kendine sakla tatlım” diyerek Mine’ye baktı. Zaman zaman beni çileden çıkarsalar da ikisinin kapışmasını izlemek eğlendiriyordu beni. Üç benzemez olup nasıl bu kadar canciğer kuzu sarması olduğumuzu bilmiyorum; bildiğim bir şey varsa o da onlarla birlikteyken filtresiz olabilmenin dayanılmaz hafifliği sanırım. Kekimi yutmayı başarıp kafeinsiz kahvemden bir yudum aldıktan sonra, “Aslında daha karar vermedim” dedim. Mine’nin söylediğini ben de çok düşünmüştüm. Normal doğum sırasında, aşağıda olup bitenlerin hayli tatsız olabileceğini tahmin edebiliyordum. Ama yine de elinde kamerasıyla vajinamı çekmediği sürece Murat’ın yanımda olmasını tabii ki tercih ederdim. Mine, yüzümün gölgelendiğini fark etmiş olacak ki, “Amaaan boşa konuşuyoruz. Şimdiden düşünme bunları, o an nasıl hissediyorsan ona göre karar verirsin” dedi. Özlem de onu onaylarcasına başını sallarken:

“Hem, kimbilir belki de sezaryenle doğurursun” diyerek omuz